

Za tú horú, JOŽKA ČERNÝ za vysokú



VYBRALI A SESTAVILI
JAROSLAV JAKUBÍČEK A JINDŘICH HOVORKA

(1) Za tú horú, za vysokú	5:30
(2) Jak ten ftáček pěkně zpívá	3:21
(3) Seděl sokol	4:18
(4) Keď já idem k vám [Miroslav Böhm - sólo housle] — Šak bych si ťa milá nevzal	2:59
(5) Dyž sem šel z Hradišťa	4:27
(6) Co sa mně stalo	1:09
(7) Padá, padá rosenka	2:27
(8) Ligotala se hvězdička	2:38
(9) Skleničko ty skleněná	3:50
(10) Ty hodiny břeclavské	2:30
(11) Keď sem išel zrána	2:41
(12) Dybych já byl selským synkem	3:44
(13) Keď sa dívka vydávalo	3:48
(14) Od Záhora rmútná voda pretékává — Páslo dívka páva	5:07

Upravili (arranged by)
Jaroslav Jakubíček (1,2,5,7,9,10,13,14),
Bohumil Smejkal (12),
František Dobrovolný (3,4,6,11)
a Jaromír Nečas (8)

JOŽKA ČERNÝ — ZPĚV (VOCAL)
s Květou Černou-Nešporovou (1,10)
a Věrou Příkazskou (4)

Říká se, že kde se rodí dobré víno, tam se urodily dobré písně. A kde jsou dobré písně, jsou i dobří zpěváci. Možná je pořadí těch závislostí jiné. Kdo ví? Snad to ale ani není tak důležité. Ostatně — pokud vím, tak Jožka Černý raději zpívá, než by o svém zpěvu teoreticky meditoval.

Je to už řádka let, co jsem se s ním poprvé setkal: bylo to na Strážnických slavnostech — tuším někdy v roce 1952.

„Keď sem išeu z rána...“

zazněl nápadně jasný dětský hlásek z pódia u strážnického zámku,

„... muzika ně hráua...“

zpěvák zvedl ruku nad hlavu a snad jen o tu zdviženou ruku převyšoval cimbál, za nímž seděl už tehdy legendární klasik podlužáckých cimbalistů Jožka Ščuka ze Staré Břeclavi. Jožínek Černý byl už tehdy vítězem strážnické soutěže dětských zpěváků. (Ostatně nemalou zásluhu na tom měla jeho sestra Květa, která ho při soutěžním vystoupení držela v náruči.)

Při oněch prvních setkáních jsme samozřejmě netušili, že se naše cesty po řádce let sejdou a že spolu strávíme dlouhý kus života nejen ve studiu brněnského rozhlasu, ale i na dnes už těžko spočitatelných putováních BROLNu po vlastech našich i jiných.

„... šecky panny tancovaly, šecky panny tancovaly, enom moja stáua.“

Když jsem mu se vzpomínkou na to naše první setkání před nedávnem tu písničku upravil, byl jsem zvědav, jak mi připomene strážnické vystoupení malého Jožíka. Ano, připomíná. Je v tom zpěvu i ten malý chlapec, je v něm i škola kraje, v němž vyrostl, léta životních zkušeností, je v něm i škola získaná rozhlasovými mikrofony a nesčíslnými řadami obecnstva.

Slávu lidového zpěvu jižní Moravy nedělá jen množství výborných zpěváků. Ta sláva je i v kvalitě těch nejlepších. Dlouhá tradice lidových slováckých tenorů pokračuje v současné době nejvýznamnější zpěváckou postavou Jožky Černého. Řada



vlastností mu k tomu dává předpoklady. Vedle hlasových kvalit a vrozeného, vždy přiměřeného citu pro stylový pěvecký projev jsou to v neposlední řadě i kvality osobní, jeho vztah k lidem, jeho láska k obecnstvu. Že tento vztah není jednostranný, o tom svědčí jeho vzrůstající obliba u všech věkových vrstev posluchačů.

Zcela prostí lidé se obvykle necitují. Udělejme jednu výjimku: „On je jeden z nás. On zpívá tak, jako bysme my zpívali, dybysme měli ten huas.“

Jožka Černý ve svém zpěvu nic nepředstírá: mluví hlasem svých lidí a proto je tolika lidem jeho zpěv srozumitelný.

PhDr. František Dobrovolný

Where there is good wine there are good songs, it is said. But where there are good songs, there are also good singers. The order of that succession of cause and effect may be different. Who knows? And, anyhow, perhaps it is not so important, either. For the matter of that, as far as I know, Jožka [Joe] Černý likes his singing better than reflecting upon it.

It is already a good number of years since I first met him, at the festivities of Strážnice — somewhere in 1952, I guess.

„...muzika ně hráua...“ („...music was playing for me and to me talking...“)

— so went a strikingly clear sound of a child's voice from the podium beside the Strážnice château,

„Keď sem išeu z rána...“ (the South-East Moravian vernacular: “When of the morn I was walking...“)

The singer lifted his hand up above his head and it was only by his raised hand, I think, that he rose above the cymbal behind which Jožka Ščuka, at that time already the legendary classic of Podluží cymbalists, was seated. By then Jožínek Černý was already the winner of the Strážnice children singers contest. (Much of the credit for that is due, incidentally, to his sister Květa holding him, as she was, in her arms during his contest performance.)

During those first meetings of ours we, of course, could

Brněnský rozhlasový orchestr lidových nástrojů
primáši Jindřich Hovorka (1-5, 7, 9-11, 13, 14)
a Bohumil Smejkal j. h. (6, 8, 12)
Brno Radio Folk Instrument Orchestra

Cover photos © Václav Hortvík 1983

Cover design © Milan Kincel 1983

Sleeve-note © PhDr. František Dobrovolný 1983

Odpovědná redaktorka obalu: Vlastimila Vávrová

Hudební režie Josef Krček

Zvuková režie ing. Stanislav Sýkora

Nahráno 10.—12. května 1983 v sále Kulturního domu v Čejkovicích

Tisk: Grafobal Skalica

not guess that after many years our paths would meet again and that we would spend a long spell of our lives not only in the studio of the Brno broadcasting house but also of many wanderings of the Brno Radio Folk Instrument Orchestra both in this country and abroad, so many of them indeed that I have lost count of them since.

„... šecky panny tancovaly, šecky panny tancovaly, enom moja stáua“. („... all the maidens they were dancing, they were dancing fine, all of them but the one left alone — and was mine“.)

When I, remembering that first meeting him, arrange that song for him not long ago I was wondering about the way the song would call to my mind the Strážnice performance of little Joey. Yes, it did bring back memories. There is the little boy himself in that singing, there is the first instruction he got from the country where he grew up, there are years of a lifetime's experience, there are pieces of advice only radio microphones as well as countless audiences can give.

It is not only the numbers of excellent singers that make up the fame of folk vocalists in South Moravia. The reputation is backed up by the standard of the best of them. At the present time the long tradition of Slovakian folk tenors is being carried on by the brilliant figure of that singer Jožka Černý. A number of characteristics qualify him for that: beside the high quality of his voice and a congenitally and always adequate sense of stylish vocal expression it is particularly the disposition of his nature, his approach to people and his love of audience. That his concern is by no means onesided is borne out by his increasing popularity with audiences of all ages.

As a rule, quite simple people are not being quoted. Let us make an exception: „He is one of us. He sings just the way we would if we had that voice“. While singing Jožka Černý does not pretend: he speaks with a voice of his people and that is just why so many of them respond.

František Dobrovolný